

Ficsku Pál

A THAIGETOSZ FAMILY

Akkor csinálsz nekem gyereket vagy nem?

Bulvár Kund úgy nézte a férfit, aki vele szemben ült, és gyereket akart tőle.

Tudod, hogy csak azzal mentheted meg az életemet, ha csinálsz nekem egy gyereket, mondta a férfi.

Bulvár Kund, a híres bértollnok és álhírigyűnök nem volt egyedül, pedig úgy tervezte, ha elvégzi a „dógát”, beül egy sörre valahová, hogy átgondolja ezt az egész ügyet, ami alapjában forgatta fel vagy forgatni fogja az életét. Nem így sikerült. A „dógát” ugyan elvégezte, megrendelte a hármaskör-kocsit, az élete is fél lett forgatva, a sör is ott volt előtte az asztalon, egy valag pénzt adott ki, azért már használt autót is vehetett volna, megérdemli a sört, csak hogy nem volt egyedül. Mert ott ült előtte Thaigetosz Béla, ahogy ő magában a férfit elnevezte.

Az, hogy Bulvár Kund most itt ült ezzel a Thaigetosz Béla nevű embernek látszó lénnel, egy Gyulai nevű bérfilozófusnak köszönhető. Egy kocsmába jártak, a Pottyantóba, ott bejött a Sport1 és a Sport2 is, s miközben nézték a meccset, filozofálgattak. Gyulai különböző alapítványi intézetekben tartott előadásokat, többnyire időseknek, így az Élet Szép Lakóparkban, a Jézus Krisztus Hálósobája nevezetű idősök otthonában, a Jezsuita Elfekvőben vagy, mondjuk, az Oszd meg velünk, amid van országos kisnyugdíjas hálózatban. Jól élt. Előadásokat kellett tartania az élet értelméről, a hosszú élet titkáról, az öregkor szépségeiről, az adakozás lélektisztító mivoltáról, az intézményvezetőknek csak annyi kérésük volt, beszéljen bármiről, csak azt érezzék a hallgatók, hogy az intézeten kívül rossz a világ, itt bent, ahová jövedelmük nagy részét adták, itt bent jó, nyugalom van, ha van valami baj, az is csak csekélység a külvilághoz képest, aztán meg hagyja, hogy elpanaszolják a dolgaikat. Az előadások végén Gyulai bekapcsolt egy kamerát, amiben persze nem volt film, a hallgatók meg egyenként járultak a kamera elé, és csak mondták, mondták a panaszait, annak a hitében, hogy azt majd valaki valaha meg fogja hallgatni, és intézkedik elviselhetetlen sorsuk miatt.

Aki hülye, haljon meg, szokta mondani Gyulai, Bulvár Kund azon kérdésére, hogy nem tartja-e pimaszságnak azt, amit csinál, hogy öregemberek életével, hitével és vagyonával sáfárkodik. Legalább egy darabig kicsit jó nekik, egy kicsit boldogok, hogy kibeszélhették magukat. Persze én se ma jöttem le a falvédőről, gondolta ilyenkor Bulvár Kund, végül is milliárdosok nárcizmusából és az emberi hiszékenységéből élt. Rendes íróként kezdte fiatal életét, ami annyit jelent, hogy nyomorgott. Aztán egyszer összehozta a sors egy Norvég Pista bácsi nevű milliommossal. Minden embernek az a vágya, hogy egyszer regényt írjon, vagy az ő életét írják meg regénynek, ennek az egyébként természetes vágnak a következtében lett belőle bértollnok. Norvég Pista bácsi nagyon szerette volna viszontlátni saját életét, főtőjával a címlapon, könyvesboltok kirakatában. Minden pénzt megérne nekem, mondta. És akkor két hétig magnóra mondta minden szenvedését és örömét, a bécsi menekülttáborról egészen mostanáig, amikor luxusjachtokat épít sznoboknak az Adriára. Bulvár Kund nem volt sznob felvenni azt a néhány milliót, amit kapott az öregtől. Aztán továbbadták a címét, négerként jól megélt.

Bulvár Kund hallgatott, és nézte Thaigetosz Bélát. Ujjai lassan köröztek a söröskorsó peremén, ujjbegyével kivett egy kis habot, és lenyalta. Nézte a férfit, aki reménykedve nézett rá, nem szólt, nem sürgette, tudta, hogy nehéz döntés előtt áll. Bulvár Kund Paulára, a feleségére gondolt. Ómiatta meg a Gyulai miatt van ez az egész.

Bulvár Kund harmadik feleségét a második nászútján ismerte meg. A másodikat meg az elsőn. A harmadikkal, Paulával nem ment nászútra, mert a nászutak rosszul sülték el. Nem akart már többet ismerkedni. Elege volt a nőkből. Vagyis az ismerkedésből. Unalmas újra és újra elmondani, hogy ki ő, honnan jön, hová megy, miből él, mit akar. Paulával élni viszont nászút nélkül is jó volt. A baj csak annyi volt, hogy hiába gyakorolták a szexet, előlről, hátulról, alulról, felülről, belülről, kívülről, csak nem akart összejönni az a gyerek. Nem tudták, hogy kiben van a hiba. Lehet, hogy Paulában, lehet, hogy bennem, gondolta, de ha a Jóistenben, akkor lóttek a gyerekek. Amúgy is a véletlenek irányítják a világot. Az is véletlen volt, ahogy Paulával megismerkedett.

A második feleségével Párizsba ment nászútra, egy feleséget vagy Párizsba, vagy Rómába kell nászútra vinni. Az első Rómába vitte, a másodikat Párizsba. Az interneten foglalta le a szállást, a Hotel Balzacba. Balzacot szerette, ugyan nem tartotta magát komoly írónak,

egy egyszerű bértollnok csak a megrendelőjét szolgálja ki, de hát egy nászúton csak lakjon az ember írói szállodában. A Hotel Balzac a Diadalív mellett volt, mondjuk úgy, a Diadalív árnyékában, egyszerű szálloda, kis bárral, pont nászútra való. És ami nem mellékes, néhány utcával arrébb a Wagram és a Champs-Élysées között volt egy kis piac. Három utca fut össze, az utcákban boltok, előttük meg standok álltak. Mint egy kis mediterrán piac. Amíg a második felesége aludt, Bulvár Kund erre a piacra járt le reggelente. Ugyanis megrogzott piackutató volt, bárhova vetette az élet, az első dolga az volt, hogy megvegye az aznapi sportújságot, hiába nem értette a nyelvet, a sport az fontos volt, meg megkeresse a helyi piacot, legyen az Törökország, Litvánia, Dubai vagy éppen, mint most, Párizs. A szállodában ugyan kaptak kontinentális reggelit, de Bulvár Kund többre vágyott. Illatokra. A piacoknak ugyanis illatuk van, mint egy végigszagolt nőnek. Szerette ezt a kis párizsi piacot, szerette nézni a sajtthegeket, számára ismeretlen sajtokkal, a gombászokat, ahol a szarvasgombától a rókagombán, vargányán át mindenféle gomba volt kapható, a zöldségeket, a trópusokról származó gyümölcsökkel, a borkereskedéseket, ahol minden palack mellé kiírták, hogy melyik pincészetből származik, milyen évjárat és hány palack készült belőle, na és a halasokat. Minden reggel vett rákot és kagylót. Meg gyümölcsöt, Paulnál, a péknél meg bagettet. Mire visszament a Balzacba, a második felesége már fent volt, meztelenül feküdt az ágyban. Kitalálta a krevetet a szószoval együtt, két mellbimbójára egy-egy kagylót csíptetett, meztelenül élt meg egy fürt spanyol szőlőt, ettek, aztán szeretkeztek. Jó volt.

Az egyik reggel éppen a rákot válogatta, amikor egy lány keveredett mellé. Bulvár Kund meg se nézte, hogy miféle, csak éppen az ő rákját akarta elvenni. Civalkodtak a rákon, volt ott még vagy kétszáz ugyanolyan, amikor a lány elsikította magát. A rák egyen meg! Egyen meg téged, mondta szelíden Bulvár Kund. Magyar vagy, kérdezte a lány. Nem, szingaléz, csak tudok magyarul, mondta a férfi. Elnevetették magukat. Paula vagyok, mondta a lány. Bulvár Kund megvette ajándékba a rákot a lánynak, aztán beültek Paulához egy reggeli borra. Paula egy barátnőjénél volt vendégségben, meghívta Bulvár Kundot hozzájuk vacsorára. Nászúton vagyok, mondta Kund. Annál jobb, mondta a lány, legalább nagyobb lesz a női ivararány. Este találkozunk a Pont Neufnél, mondta, aztán elszárguldozott a rákkal.

A Szajna-parton kilométer hosszan sorakoznak a lakóhajók, egymás kellett kettő, három is kikötve. Egy ilyen hajón lakott Paula ba-

rátnője, Margit, és a férje, Paul. Ez nem lehet igaz, gondolta Bulvár Kund, hogy mindenki Paul, a pék is, a borozós is, ez a srác is, ráadásul ez lány is Paula. Ebből egy normális állhírt nem tudok megírni, ezt nem hiszik el az emberek. Paul kedves volt, meg a felesége is, egy fre-gatton laktak, olyanon, amire Bulvár Kund gyerekkorában vágyott. Kiderült, hogy Paul egyébként Pál, magyar emigráns festő, csak ál-nevet használ, így jobban tudja eladni magát, viszik a képeit, mint a szobafestők a gipszet. Éjfél körül Kund kiment a hajótra, szerette az éjszakai víz szagát, egyáltalán a víz szagát, vízi embernek tartotta magát. A lakóhajókon szokás, hogy ebédlőasztalt tesznek ki a tatra, székekkel, napozóágyakat, virágokat, de ezen a hajón nem volt semmi, csak egy kis gyerekszék meg egy gyerekbicikli a korlátnak döntve. Háttérben meg a kivilágított Notre-Dame. Bulvár Kund lába a hajópadlóhoz ragadt, olyat látott, amit mindig is szeretett volna megírni. Valami fájdalmas boldogságot.

Meghalt.

Vagy eltűnt.

Paula állt mögötte. A kisszékre mutatott, egy üveg calvados volt a kezében. Pálék kisgyermekéé volt. Itt üldögélt kint, és ahogy ő mondta, nézte a Jóistent, és a templomtoronyra mutatott. Egy éjszaka kijött, és eltűnt. Bulvár Kund csak most nézte meg a lányt. Nem viselt melltartót, szép feszes mellei voltak, mellbimbói átütöttek a blúzán, a szeme meg azúrkkék, bal szeme fölött, a szemhéjakon egy elrejtett kis anyajegy, szolid vörös haj, szép volt. Hallgattak. Bulvár Kund azt gondolta, hogy meg kéne csókolni, de hát éppen nászúton van. Ültek szóltanul, itták az almapálinkát. Egyszer csak Paul, azaz Pál jelent meg, rájuk se hederített, festékszóró pisztoly volt nála. Felhúzta a fre-gatton a vitorlát, felmászott rá, és fűjt. Az éjszakai Szajnáat festi, sut-togta Paula. Éjszaka tűnt el a kislányuk, azóta csak a Szajnáat festi. Paul tíz perc alatt végzett a Szajnával, lemászott, megigazította a kisbiciklit, aztán visszahívta bulizni őket.

Mindent a véletlen igazgat, gondolta Bulvár Kund, miközben nézte Thagetosz Bélát. Azt is, hogy van nekem a Paula.

Egyszer, amikor éppen nem volt meccs se a Sport1-en, se a Sport2-n, körling meg gyeplabda volt csak, azt meg Ica, a pultos nem szerette, a Spektrum tévét nézték. A klónozásról volt egy film benne. A Pottyantóba járó hajléktalanok szájtátva nézték a tudományt, hogyan jutottak el az egerek reprodukálásától az emberig, bár az olyan mondatokat, ami Gyulainak és Bulvár Kundnak természetes volt,

mint hogy „a kutató feladata nem megismerni és tisztelni, hanem át-törni a természet törvényeit”, nemigen értették. Amikor Dollyt, a bir-kát mutatták, taps tört ki a Pottyantóban, Behemót, a zöldséges meg-kongatta a pult fölött levő harangot, és üvöltött, na, Ica, klónozzál mindenkinek egy italt, ezen nevettek. Aztán, csak úgy hipp-hopp egy magyar tudós jött. A godoloi, így ejtették angolul, szóval a gödöllői egyetemen volt kutató, de magyar szokás szerint nem engedték dol-gozni, kénytelen volt külföldre menni, ma egy dán és egy ausztrál la-boratórium vezetője, ő beszélt a klónozás filozófiai háttéréről. A film végén kiírták, hogy mikor lesz az ismétlés, Bulvár Kund felvette vi-deóra, megmutatta Paulának, talán ez is hozzájárult ahhoz, hogy Pau-la hasában már ott fogócskázik három gyerek. A klónozás beavatko-zás a természet törvényeibe. És az baj, kérdezte a férfi, Prométheusz óta gyakorlatilag mást se csinálunk, csak beavatkozunk. Tűzzel, vas-sal, gőzgéppel. Császármetszéssel, csípőprotézissel, újraélesztéssel. Közben bevágták azt a lányt, aki a világ első lombikbébije volt, Louise Brown, huszonhat éves családanya jelenleg, természetes szü-léssel hozta világra gyerekeit, mutatták a gyereket, a férjét meg a ku-tyájukat is, aztán újra a magyar tudós. Hollywood jó harminc évvel ezelőtt ráharapott a klónozásra, és megpróbálta besorolni a kissé po-rosodó Drakula és Frankenstein mellé harmadiknak. Ebben az a zse-niális ötlet is közrejátszott, hogy a huszadik századi főgonoszt, Hit-ler-t is belekeverték a dologba. Mindmáig a sorozatban gyártott kefe-bajusz az első dolog, ami a klónozásról az emberek eszébe jut. Meg a hitlerszalonna, tette hozzá Behemót, és röhögött, de senki nem neve-tett vele, inkább nézték a tévét tovább. Japánban, Ausztráliában, az Egyesült Államokban is, úgy tűnik, a föld többi országában is a házasa-gok egyhatoda terméketlen. A születendő gyerekek egy-két száza-léka Magyarországon is laboratóriumi beavatkozás következménye, vagyis eredménye, mondja a magyar tudós a Spektrumon, nehogy már mi is lemaradjunk a világ fejlődésétől, mert a világ minden bi-zonnyal erre tart. Ez nagyjából annyit jelent, hogy belátható időn be-lül minden iskolai osztályban lesz egy olyan gyerek, aki létezését az embriológiának köszönheti. Hogyha nem létezne klónozás, gyerme-kek százezrei nem születhettek volna meg, olyan gyermekek százez-rei, akiket a család nagyon akart, akik, ellentétben nagyon sok termé-szetes avagy zabigyerekkel, a szeretet és a gondoskodás jeleit születé-süktől tinédzserkorukig és feltehetően majd ezen túl is magukon viselik. Én inkább benyomom a bránert, röhögött Behemót, elkérte

Icától a távkapcsolót, és visszakapcsolt a körlingre, a faszomat a sok pipettásba, tette még hozzá végszóként.

Négyéves, mondta Gyulai.

Mi négyéves, kérdezte Bulvár Kund.

Hát a kislányom. Ő is pipettás, ahogy ez a buzi Behemót mondaná.

Bulvár Kund nem sokat tudott Gyulai életéről, mondhatnánk úgy, tulajdonképpen semmit, néha találkoztak a Pottyantóban, kicsit álhí-reztek, kicsit bérfilozofáltak egymással, de semmi több, ahogy mon-dani szokták, amolyan kocsmái barátság volt az övék. Bulvár Kund nem tudta, hogy Gyulai mért engedi magához ilyen közel, de még mielőtt megkérdezte volna, a bérfilozófus folytatta. Tabuországban élünk. Hiába van demokrácia meg szólásszabadság, a legfontosabb dolgokat nem merjük kimondani. Láttad azt a férfit a tévében, elül-dözték innen, mert olyat csinált, ami által nemcsak megismerhető lesz, de megy is előrébb a világ. A kislányom még csak négyéves, de már tudja, hogyan születik a gyerek, és azt is, hogyan született ő. Jobb, ha együtt nő fel vele, mint hogy majd húszévesen valakitől megtudja, és trauma érje. Tudod, Pál, mondta Gyulai, Bulvár Kun-dot nem mondhatott, hiszen Paulán kívül senki nem tudtak, hogy Pál írja a Bulvár Kund néven elhíresült írásokat, még a saját anyja sem, szóval tudod, Pál, mondta Gyulai, amellet, hogy milliomosokat és kisnyugdíjasokat hülyíték elég komoly pénzért, egyetlen értelmét lá-tom az életemnek. Megpróbálok segíteni azokon, akiknek nem lehet gyerekük. Megpróbálok rávenni őket, hogy merjék felvállalni magu-kat, ne a csodában bízzanak, hanem a tudományban, s ha nem sike-rül, akkor se fognak csalódní, mert tudták, hogy mire vállalkoznak. Bulvár Kund szíven ütve érezte magát. Ő is hasonló cipőben járt.

Adj egy nap gondolkodási időt. Hajlok rá, mondta Bulvár Kund a férfinak, csak még meg kell emésztennem. A Gyulaival való beszélge-tés jutott az eszébe, tulajdonképpen azután ültek le Paulával beszél-getni. Akkor ismerkedett össze a két család. A Károlyi-kertbe vitték játszani Kingát, a kislányt, amíg Paula, Gyulai felesége és Kinga a ját-szótéren maradt, a két férfi beült a szomszédos irodalmi múzeum kerthelyiségébe sörözni. Tudták, hogy ők soha nem kerülhetnek ide be mint megőrzendő valamik, hiába riogatta néha az őt igazoltató rendőrt Bulvár Kund, hogy még az unokád is belőlem fog megbuk-ni az érettségén, tudta, hogy ez nem igaz, de legalább sörözés közben azt érezték, van valami közük az irodalomhoz. Este Paula bejelentet-te, hogy elmegy egy meddőségi vizsgálatra. Nem hagyja, hogy nyug-

díjas koráig várakozzon, utána olyat szeretkeztek, mint évekkel előt-te, legelőször.

Magyarországon egy átlagos házasság hat évig tart, olvasta Pál az újságban. Úgy látszik, tényleg fatalista vagyok, gondolta, pont ma kell ezt olvasnom. Egy kis borozóban ült, a Markó utca, Falk Miksa utca sarkán. Egy órája ért véget a válópere. Mondta ugyan a második feleségének, hogy üljenek be egy étterembe, utána meg még dugja-nak egyet, ez utolsót, de az elkezdett ordítani rá, hogy szemét, rohadt állat, ugyanúgy, mint az elmúlt két évben naponta, akkor letett a va-csoráról és a dugásról, inkább beült ebbe a kis borozóba egyedül. Elő-vette a telefonkönyvét, kit hívhatna fel, lihegő testeket látott a számok mögött, szájakat, amik játszottak a farkával, csókok ízét, aztán úgy döntött, egy darabig pihenteti magát, ha akarja, úgyis megtalálja még egyszer a szerelem.

A szerelem egy kiállítási meghívó képében érkezett.

Mostanában ugyanúgy élt, mint amikor Budapestre költözött. Látogatta a Hajléktalan Galériát. Amikor a fővárosban költözött, ahe-lyett, hogy a kisvárosban maradt volna, ahol ma már gimnáziumigaz-gató vagy a helyi lap rovatvezetője lehetne, de nem, minden fiatal írónak Pest a Párizsa, s mielőtt eltemetik, jön rá, hogy neki itt se kutyá-ja, se macskája, most, hogy egyedül élt megint, már érezte ezt, szóval, amikor Budapestre költözött, találta ki magának a Hajléktalan Galé-riát. Egy belsődvari garzonban lakott, valaha raktár lehetett, hideg volt és sötét, bár a padlón egy vékony sárgára festett csík volt, egyszer besütött a nap, gyorsan körberajzolta krétával, aztán kifestette napsárgával, ha rossz kedve volt, erre a sávra nézett, és mindjárt jobb kedve lett. Esténként nem szeretett otthon lenni, ahhoz pedig kevés pénze volt, hogy minden este valamelyik klubban mulassa az idejét. Aztán rájött, hogy mindennap van egy-két könyvbemutató, kiál-lításmegnyitó, fogadás, ahová valakinek az oldalán el tud mení, eze-ken a helyeken általában van bor vagy pezsgő, pogácsa, szendvics, jól is lakhat, ingyen berúghat, na és tartalmasan tölti az idejét. Egy-egy ideális napon délután négykor volt egy könyvbemutató (pogácsa, vö-rösbor), onnan gyorsan át lehetett slisszanni egy másik könyvbemu-tatóra (a szövegről már lemaradt, de még maradt pogácsa és vörös-bor), hatkor kiállításmegnyitó (szendvics, pezsgő), meghívás a festő műtermébe egy is bulira (pia végtelen mennyiségben, néha egytálétel is, gulyás vagy chilis bab, végre valami meleg, és jó arányban lehetett felmenni valamelyik kékharisnyához). Most, hogy megint egyedül

élt, nem azért újította fel a Hajléktalan Galériát, mert nem volt pénze, egyszerűen várta, hogy megtalálja a szerelem.

Kinyitotta a postaládát, egy meghívó volt benne, az XXL galériába, egy híres, emigráns francia festő, Paul kiállítására. Bulvár Kund egyből rájött, hogy ez az a Paul lehet, akinek a bárkáján volt annak idején Párizsban a Szajján. Titkon érezte, hogy valami különleges dolog fog történni vele.

Szokása szerint késett a megnyitóról, így nem tudott előtte Paullal beszélni. Elvett egy pohár pezsgőt, és a tömeg háta mögött elkezdte nézegetni a képeket. Az első teremben a szajnas képek, vagy ahogyan annak idején ő nevezte, a halottas képek voltak, hatalmas vásznanakon a szürkés-kékes-barnás halott vagy inkább az elnyelt tetemek által élő folyó. A következő teremben viszont teljesen más világ fogadta. Halotta még a megnyitószöveget mondó művészettörténésztől, hogy aki csak a múltból él, az maga is halott lesz, mintha csak Gyulait halalná, gondolta. Mintha nem az álmok, hanem valami vidám valóság világába lépett volna be. Hatalmas méretű, figurális festmények voltak a falakon, élénk színek váltakoztak a nyugtató pasztellal az utolsó pillantásig megfestett arcok és alakok. A terem hátsó falán, mintegy az egész kiállítás fő helyén egy kép, egy bárkának orra, a korlátnak támasztva egy gyerekbicikli, és egy gyerekszéken ül egy kisfiú, műanyag kombájn van a kezében. Közelebb ment, megnézte a kép címét. Tigriskombájn, avagy az élet értelme. Nem értette. Annak idején Pauléknak a kislánya veszett a Szajnába, most meg itt ül egy kisfiú, és egyébként is, mi az, hogy tigriskombájn. Egy női kéz fogta be a szemét, azért tudta, hogy női, mert finom volt, puha, és hátulról kellemes parfümillatot érzett, meleg lehelet simogatta a tarkóját. Na, ki vagyok, hallott egy női hangot. Nem volt ismerős. Megfordult, egy gyönyörű nő állt előtte, kicsit fiatalabb lehetett tőle, virágmintás, halványzöld nyári ruha volt rajta, mosolyogtak a vállai, mellbimbói felsejlettek a ruha alatt. Matatott az emlékezetében, aztán tétován azt mondta: Paula? A nő megfordult, pörgött egyet, és megpuszilta Bulvár Kundot.

A megnyitó után a Kopaszi-gátra mentek, az Aranyhalba. A Kopaszi-gát Budapest legromantikusabb helye volt, egy kis félsziget, ahol megrekedt az idő. Egymás mellett sorakoztak a lerobbant csónakházak, ma már emlékezetben sem élő, valaha létező üzemek és gyárak csónakházai és üdülői, néhány évtizede munkások ezrei pihentek itt, ma már csak néhány öregember meg művész maradt meg

fossziliának. Itt-ott billegett még a Dunán néhány lakóhajó, írók, festők, operatőrök éltek rajtuk, valószínűleg ezért választotta Paul ezt a helyet. Az Aranyhalban viszont nagyon jól főztek, bent csak hat asztal, de a kerthelyiség hatalmas, klasszikus bádogasztalok, kugli, pingpongasztal, gyerekeknek hinta, na és a Duna, az a kellemes Dunaszag. Paul vidám volt, Margit is, és ott volt mellettük a hatéves kis Palika. Tudod, mikor nálunk voltatok, rájöttem, hogy nem lehet csak az emlékeknek élni, mondta Paul. Már tiszta élőhalott voltam. Naponta néztem azt a kisszékét meg a kisbiciklit, kellett, hogy valaki ráüljön. És most itt van a kis Palika. Palika vígan biciklizett az asztalok között, a mulatozó vendégseregéből senki nem tudhatta, hogy létezését egy halálesetnek köszönheti. Paul egy hatalmas vásznat húzott fel az Aranyhal udvarán, egy félig kész festmény volt, a vacsora alatt akarta befejezni, és utána elárverezni, a bevételt egy árvaháznak adta, csinálnak a szegényeknek képzőművészeti szakkört, hátha ki tudnak majd törni a semmiből, vagy csak legyen nekik valami szép. Villogtak a vakuk, pörögtek a televíziós kamerák, profi páár volt, Paul hazatért. Gyere, szökjünk meg, mondta Paula, megfogta a férfi kezét, és elkezdte húzni a sötét felé.

Thaigetosz Béla nem volt szép.

Sőt kifejezetten randa volt.

Ennek a randaságának köszönhette viszont, hogy milliomos és várományos milliárdos lett belőle.

Thaigetosz Bélát nem Thaigetosz Bélának hívták, azt a nevet csak Bulvár Kund adta neki, Bulvár Kundon kívül egyedül Gyulai tudta, hogy a háta mögött így nevezik, még Paula és Gyulai felesége sem. Egyszerűen Béla volt.

Béla már gyerekkorában játszott a tűzzel, amit lehetett, mindent felgyújtott és felrobbantott, nagyapja műhelyében petárdákat és lövedékeket készített, vonatsínekre helyezett különféle porokat, szerette nézni a felcsapó füstöt és lángokat, hallgatni a robbanás zenéjét. Nem érdekelte a pirotechnikán kívül semmi, nem olvasott, nem járt moziba, nem hallgatott zenét, ahogy az apja szokta volt üvöltölni rá, műveletlen bunkó volt. Nagyapja egy fél disznóval meg harminc tyúkkal a tantestület felé elintézte, hogy ne bukjon meg Béluska nyolcadikban, kivételes kémiai tudása miatt felvették egy vegyészeti szakközépiskolába. Országos tanulmányi versenyeket nyert, így hagyták, hogy az általános tárgyakból gyengélkedjen, az iskola megítélését a győzel-

mek jobban javították, mintha Béluska történelemből kettes helyett hármas lett volna. Csakhogy egyszer felrobbant Béluska feje. Egyedül hagyták a kémiaszertárban, a szeretett vegyszerekkel, és akkor egyszer csak Béluskának felrobbant a feje. Amikor néhány hónap múlva elhagyta a kórházat, és a tükörbe nézett, megállapította, hogy minden a helyén van, csak nem lehet ránézni. Béluska arca ugyanis olyan volt, mint egy elbaszott gyurmafigura. Fiam, te csak a bányában dolgozhatsz majd, mondta az apja, amikor először meglátta, ott nem lát senki, vagy otthon valami bedolgozási munkát, jól kicsesztél magaddal, azt meg, hogy valaki valaha becézi majd a farkadat, felejtse el. Béluska nem szomorodott el, a tévében véletlenül látott egy író, akinek nem volt álla, nem robbanásilag, hanem születésileg, és aki felolvastott egy írásából. Eddig nem nagyon érdekelték a könyvek, bár az iskolában a magyartanár nő mondta, hogy voltak korok, amikor könyveket égettek, Béluskát akkor ez még nem nagyon érdekelte, könyvet égetni bárki tud, de, mondjuk, vonatot robbantani, az, az, az, az az igazi. Az az író meg olyanokat mondott a tévében, hogy nem számít a test, az életet álmodni kell, az élet szép, mint amikor az orvos szikéje alatt felnyílik a test, és az addig örök sötétségben bújó belsőről kiderül, milyen hátborzongatóan csodás színei vannak, mert a csúfság nemritkán gyönyörködtetőbb, mint a szépség.

A középiskola befejezése után, annak rendje-módja szerint, ahogy az apja megmondta, Béluska nem kapott állást. Azt ugyan nem sejtette, hogy nem azért nem kap, mert nem lehet ránézni, hanem azért, mert közeledett egy rendszerváltásnak nevezett valami, és a gyárak és vállalatok szép lassan csődbe mentek, akinek még volt állása, az fogal-körömmel ragaszkodott hozzá, egy gyurmafejú sihedernek nem nagyon volt helye ebben a világban. Mígnem egy nap, szokásához híven a sarki kocsmában kávézott, itt kezdte mindig a napot, sok ember megfordult itt, mindig volt valaki, akinek valamit meg kellett javítania, csurrant-cseppent néhány száz forint ilyenkor, meg legalább nem kellett hallgatnia az apja üvöltését, hogy már megint itt téblábol ez a mihaszna, hogy szakadt volna inkább le a feje, szóval a sarki kocsmában kávézott, és az Expressz újságban egy furcsa hirdetést olvasott. Kreatív, fiatal munkaerőt keres magánvállalkozás, vegyipari téren. Esztétikai igényeik nincsenek, nem írtak róla, állapította meg, kreatívna meg kreatív vagyok, csak rám kell nézni, gondolta.

Béluska nem nagyon szeretett tömegközlekedési eszközzel utazni, unta már, hogy ha felszáll a villamosra, mindenki őt nézi, a moz-

gólépcsőn utána fordulnak, a sarki kocsmán kívül nem nagyon járt sehova, még boltba se, a vegyszereket is egy barátja szerezte be neki. Teste nyilvános volt, de lelke inkognitóba vonult. Ezzel az inkognitós lelkével volt kénytelen felszállni az ötvenhatos villamosra. Béluska még nem nagyon járt ezen a környéken, hatalmas villák sorakoztak egymás mellett, a nagypapa fészere helyett kőkerítések rejtették el az élet titkait, de ilyenkor eszébe jutott az anyja utolsó szava, amivel útjára bocsátotta, csak a tudásodat add, kisfiam, semmi mást. Egy biztonsági őr kísérte be a házba. Béluska csak a filmekben látott ekkora házat, a lépcsősor mellett, ami a villához vezetett, kandeláberek álltak, esténként a fénytenger alatt lehetett felmenni a házhoz. Mit keresek én itt, gondolta. Visszafordulni nem lehetett, a hatalmas gorilla ott lihegett mögötte. Egy ötven év körüli férfi fogadta, mosolygós volt, kicsit kövér, olyan, mintha Danny de Vitót keresztezték volna Bud Spencerrel. Mélyen Béluska szemébe nézett, aztán megcsókolta, két oldalról. Akkor még nem tudta, hogy ez a puszi volt a szerencséje, és talán a veszte is.

Kálmán bácsi, aki a ház és a vállalkozás tulajdonosa volt, a teraszon ültette le Béluskát. Alattuk volt a fél város meg egy úszómedence, egy pincér kinézetű inas baccardit hozott meg sört. Béluska eddig csak a munkaközvetítőben járt munkát keresni, ez a baccardisör-felhozatal kicsit szokatlan volt számára. Kiderült, hogy Kálmán bácsi a fáklyákból és óriásgyertyákból gazdagodott meg, mindennap van egy tüntetés, mondta titokzatosan az öreg, és elmosolyodott kis kefebajsa alatt. Ha nem itt, akkor Romániában vagy Lengyelországban, nekem teljesen mindegy. Volt olyan hétféje, amikor majdnem százezer fáklyát tudott eladni. A főlaboránsom lelépett, mondta, nem titkolok semmit, önállósulni akart, ha minden jól megy, valahol most kaparják ki a Dunából Titelnél. Béluska, talán a baccardi hatására is, azt gondolta, lehet, hogy jobb lenne neki a munkaközvetítőnél sorban állni, mint itt az úszómedence mellett bebetonozott főlaboránsokról hallgatni, hiszen ha az öreg elárulta ezt neki ismeretlenül, akkor már nincs visszaút, vagy ha van, akkor neki is annyi, már látta is magát, amint csáklával keresik a ráckevei Duna-ágban, az anyja zokog, veszi a tévé, a sarki kocsmában meg nézik a haverok, de már nem volt visszaút. Miután Kálmán bácsi kifaggatta Béluskát eddigi életéről, és a vegyészet és pirotechnika mellett meggyőződött a csúnyaságról alkotott véleményével, betuszkolták egy terepjáróba, valami hegyi utakon keresztülzötyögtek, mígnem megérkeztek egy üzemcsar-

nokba. Kálmán bácsi végigvezette a csarnokon, nem dolgoztak benne sokan, néhány ember petárdát és fáklyákat gyártott, a többi meg csomagolta. Bevezették egy laborba, néhány betanított munkás téblábolt ott, na virítsál estig valamit, mondta Kálmán bácsi, és otthagyták Béluskát.

Az a puszi volt az oka mindennek, gondolta Thaigetosz Béla, akkor dőlt el a sorsom. Meg talán most fog. Nézte a vele szemben ülő férfit, Pált. Ha elvállalja, nem a pénzért fogja tenni, ha ebben a projektben benne van, akkor biztosan van pénze, meg se próbálta rávenni, hogy pénzért csinálja a „dógát”, persze ha sikerül, úgymint hálás lesz neki. Valahogy szimpatikus volt ez az ember. Már amikor először látta, jó egy évvel ezelőtt, akkor is az volt. Ott téblábolt a meddőségi klinika halljában, annyira háttérben akart maradni, hogy mindenki őt nézte. És sikerült neki. Most is, amikor itt ülnek a kerthelyiségben, a felesége bent van vizsgálaton, három poronty bújócskázik a hasában. Thaigetosz Béla úgy érezte, most ő a Kálmán bácsi. Most ő dönt emberei életék felett. Hónapoknak kellett eltelnie, hogy rájöjjön, az öregnek, amikor meglátta, nem a szakmai tudására volt szüksége, csak a csúfságára, csak a lelki szegénységére. Az öreg már tudta, hogy Béluska el fogja venni a lányát, Vaníliát. Béluska olyan randa, hogy senki nem becézgetné a farkát, Vanília meg olyan csúnya, hogy csak hátulról dognák meg kerti kaland módra. Lehet, hogy egyszerűbb lenne valami egyetemistának adni egy millát, az megoldaná egészségesen a dolgot, de valami elfojtott vágy vezérelte, hogy ettől a férfitől akar gyereket. Rendelt még egy kört, még mindig nem szóltak egymáshoz, hagyta, hogy a férfi elbújjon gondolatai közé, ő is úgy tett.

Dugnak, kérdezte Gyulai a Pottyantóban.

Azt mondja, igen, válaszolta Bulvár Kund. Egyébként miért ne dognának. A baszás nem szépség dolga.

Ez igaz, mondta Gyulai, és talpig itta a fröccsét. Mégse sikerül nekik.

Nem, mondta Bulvár Kund.

Ezért kellesz te, mondta Gyulai.

Ezért, mondta Bulvár Kund, és lenyelte a maradék sörét.

Hát, kisapám, most Isten lehetsz, de ha nem sikerül, akkor maga a Sátán. Élet és halál ura vagy. Na, ígyünk még egyet, amíg még élünk.

Paula már nehezen járt, mégiscsak három gyerek bújócskázott a hasában, s amikor meglátta a két férfit egymással szemben szótlanul

ülni, tudta, neki most nincs itt keresnivalója. Megmutatta a férjének a legújabb ultrahangfelvételt, jól látszott rajta a három gyerek vérmérséklete, csak úgy virgonckodtak, Paula megivott egy deci borvért, vigyázatok magatokra, mondta, és hazament. Bulvár Kund tudta, hogy a következő órákon múlik, hogy véglegesen megváltozik-e az élete vagy nem. Hogy örök életre egy titok őrzője lesz vagy nem. Akkor holnap itt, mondta Thaigetosz Bélának, és otthagyták a roncst az asztalnál. Gyalog sétált le a Duna-partra, a Moszkva téren a Gombában ivott két deci vermutot, vett egy peracet, el akarta ütni az időt valamivel, csak ne kelljen gondolkodnia. Nem sikerült. Az ügy, amiben Thaigetosz Béla a segítségét kérte, látszólag egyszerű volt. Verje ki helyette a faszát. Mivel Vaníliánál semmilyen hibát nem állapítottak meg, csak Béluskában lehetett a bibi. Kálmán bácsi meg baccardit izogatva az úszómedence partján mosolyogva megjegyezte, ha nem lesz gyerek, Béluskának kopjafát állíttat Titelnél. És Béluska már csak benne bízott.

Tudod, apám egyszer le akart lökni a Gellérthegyről. Anyával együtt. Tizenkét éves lehettem, már megvolt az első vérzésem, úgy emlékszem. Még szegények voltunk, apám teljesen kétségbe volt esve, mit kezd velem, olyan csúnya voltam, mondta Vanília. Térdepelt előttem, a lábaimat csókolgatta és könyörgött a Jóistennek, hogy bocsásson meg. Kirándulni mentünk a Gellérthegyre, a Citadelláról megnéztük a várost, aztán amikor sétáltunk lefelé a lépcsősoron, apa odahívott minket egy kiszögellésre. Elkezdett rángatni, ordított, hogy ledob, a spártaiak is ledobták az életre nem való csúnya dögöket, anya rángatott vissza, ő is ordított, semmire nem emlékezem. Van nálad egy szike, kérdezte Béluska. Minek, kérdezte Vanília. Hogy felmetszelek, belülről szép vagy. Annak az írónak a mondása jutott eszébe, amit gyerekkorában látott a tévében, a csúfság nemritkán gyönyörködtetőbb, mint a szépség. A nő hozzábújt. Most lelőkhetsz, ha akarsz, különben velem kell leélned az életedet. Egy kolostor erkélyén álltak a Meteoráknál. Oda mentek nászútra. Alattuk a kék tenger, fölöttük az ultramarinkék ég, szívükben, talán életükben először valami boldogság.

A csúnyaság nem szégyen, nem állapot, hanem erény.

A csúnyaság nem szégyen, nem állapot, hanem erény, mormogta maga elé Béluska. Az apartmanjuk teraszán állt, teljesen meztelenül. Bent az ágyon, ott feküdt Vanília. Tökéletes testtel. Szeretkezés után voltak, és Vanília elalélt. Béluska, amikor becézte Vanília ölet, és szá-

jával kúszott felfelé a nő isteni testén, sokszor elgondolta, hogyha a test végére érve egy kékszemű mosolygós fejet találna, valami modern frizurával, mit tenne, változna-e a szeretetküszöbe, de ilyenkor elhessegette a gondolatot, minden így van jól, ahogy van. Ha nincs a kémiaszertár, akkor most lehet, hogy szép lenne, és valami vidéki laborban nyomogathatná a pipettát, hó végén meg számolná a pénzét, ki tudja-e fizetni a gázszámlát. Most meg itt áll egy előkelő szálloda erkélyén, kubai szivart szív, ráadásul volt gyárlátogatáson is, jövőre gyártanak ők is görögtüzet. Béluska nézte az alattuk fodrozódó tengeréjt, és kimondta azt a két szót, amit ebben az életben kevesen mondhatnak ki, boldog vagyok.

És mi lesz, ha nem sikerül, kérdezte Gyulai.

Szerintem Kálmán bácsi ledobja mindkettőjüket a Taigetoszról, bocs, eltévesztettem, a Gellérthegyről, nevetett Bulvár Kund. Aztán meg augusztus huszadikán fellövi magát a Citadelláról, szétterül fénylő teste a város felett.

Na, erre igyunk, mondta Gyulai. Egyébként ihatsz még, mikor kell menned?

Kábé két hét múlva, válaszolta Bulvár Kund.

Vállald el, mondta Gyulai, annyi szemétséget követünk el ebben az életben, legalább te élhetsz úgy, hogy valami jót is tettél. Mintha olimpiát nyerne Béluska, csak más vizeletét, bocs, spermáját adná le. Úgyse derül ki, egész életében boldog lesz.

Technikailag tökéletesen sikerült az akció. Vaníliából kiszedték a petesejteket, Béluska megkapta a kémcsövet, a vécében odaadta Bulvár Kundnak, az bement helyette a kabinba, Paulára gondolt, meg a hasában rugdalózó három gyerekre, szerelmes volt, szépen termelt, berakta a kis ablakba a kémcsövet, csöngetett, aztán kijött. Megittak Thaigetosz Bélával néhány sört, közben már a petesejtek és a spermahuszárok szerelmeskedtek a lombikban.

Eltűnt, mondta Bulvár Kund Gyulainak.

A Pottyantóban ültek, valami angol meccset néztek, Paula a Károlyi-kertben sétáltatta a három gyereket Gyulai feleségével és Kingával.

Te elvégezted a dolgod, az, hogy sikerült vagy nem, az nem rajtad múlott. Lehet, hogy már ácsolják valahol a kopjafát, mondta Gyulai.

Nem az a baj, csak az, hogy játszunk az étellel.

Az élet is játszik velünk, de azért jó élni, mondta Gyulai, előbújt belőle a bérfilozófus.

Nem baj, igyunk Béluska emlékére.

Ittak.

Néhány hét múlva csöngött Bulvár Kund telefonja, Béluska volt az, találkoztát kért tőle. A szokásos kórház melletti helyükön találkoztak. Béluska pezsgőt rendelt, aztán egy slusszkulcsot tett Bulvár Kund elé. Egy fotót nyújtott át. Hármassikrek. Mint neked. Ez meg egy terepjáró kulcsa. Tudom, hogy nem pénzért tetted, de fogadd el tőlünk. Ha látnád Vaníliát meg Kálmán bácsit, megértenéd. Bulvár Kund elvette a kulcsot, fel sem merült benne, hogy visszautasítsa, a játszma véget ért. Egy Chevrolet-embléma volt a kulcson. Megitták a pezsgőt, Béluska szedelőzködött, mennie kellett, etetés, kisapám, mondta boldogan, ezek lerágják Vanília tökéletes mellét.

Bulvár Kund kért még egy üveg pezsgőt, már lebegett, mintha nem is vele, a bértollnokkal és álhírügynökökkel esett volna ez a történet meg. A sok hazugságot, amit le szokott írni, elhiszik az emberek, de ha ezt leírná, biztos nem hinné el senki. Minden úgy van jól, ahogy van. Megkereste az autót, gyönyörű fekete autó volt, oldalán egy vékony bordó csíkkal. Beült, bekapcsolta a rádiót. Nem indult el, ahhoz már túl sokat ivott. A rádióból Oláh Ibolya folyt, Magyarország, rólad álmodtam, boldog Magyarország. Becsukta a szemét. Láta magukat, amint mennek a Taigetosz felé, elől Béluska, Vanília meg a három gyerek, mögöttük ők Paulával és a három gyerek, mennek felfelé, egyre csak felfelé, az ő gyerekei is, hat gyerek két alomból, siklanak felfelé, a hegy tetején Kálmán bácsi várja őket, tűzijáték és görögtűz, színes csillagok potyognak az égből...

Rádólt a kormányra, és elaludt.

P.S.: A fentebbi történet igaz, kis módosításokkal. Gyulai személye kitaláció, a képzelet szüleménye. Bulvár Kundot meg lehet találni a Pottyantóban (Bródy Sándor utca, Szentkirályi utca sarok). Thaigetosz Béla (eredeti nevéből csak a Bélát hagytam meg), Vanília és a gyerekek látogathatóak minden szombat délután a Fővárosi Állatkert játszóházában vagy minden vasárnap délelőtt a Károlyi-kertben.

(*Mozgó Világ*, 2006/2.)

FICSKU PÁL 1967-BEN SZÜLETETT DEBRECENBEN. PRÓZÁT ÍR.